

Arrest

nr. 264 963 van 6 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 29 januari 2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tweemaal werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met name op 3 november 2020 en 8 januari 2021. Verzoekende partij daagde weliswaar telkens op, doch gaf beide keren nog voor de aanvang van het gesprek aan zich niet goed te voelen, waarop het interview in beide gevallen werd geannuleerd. Ofschoon de protection officer zowel op 3 november 2020 als op 8 januari 2021 verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht om een medisch attest neer te leggen, heeft zij dat niet gedaan (administratief dossier, map 4, 'bijkomende informatie').

In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht aangestipt dat verzoekende partij haar gedrag blijk geeft van een desinteresse in het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming en dat dit onverenigbaar is met haar plicht om medewerking te verlenen aan de asielinstantie die over haar verzoek moet beslissen.

De verzoeker om internationale bescherming heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de verwerende partij kan beslissen over diens verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij de verwerende partij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De verwerende partij mag van een asielzoeker dienaangaande verklaringen verwachten (en waar mogelijk documenten). Het handelen, veeleer nalaten te handelen van verzoekende partij in casu, betreft een manifest gebrek aan medewerking en is uitsluitend aan haar eigen, persoonlijke houding toe te schrijven. De Raad benadrukt dat het Commissariaat-generaal verzoekende partij tweemaal heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, dat zij tweemaal aangaf zich niet goed genoeg te voelen om verklaringen af te leggen en dat zij ondanks de uitdrukkelijke vraag in beide gevallen om een medisch attest bij te brengen, geheel naliet zo'n attest aan het Commissariaat-generaal te bezorgen.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming, zoals bepaald in artikel 57/5 ter, § 3 van de Vreemdelingenwet. In casu kon het Commissariaat-generaal dan ook rechtsgeldig tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming besluiten, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist, doch daarentegen bevestigd in haar verzoekschrift, waarin ze er meermaals op wijst en alzo erkent dat "Uit de Eurodac informatie blijkt dat zij op 27.01.2020 als vluchteling erkend werd" (zie verzoekschrift, o.a. p. 3 en p. 9).

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie". Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat, voor zover aan deze voorwaarde is voldaan, de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals het verrichten van enig voorafgaand onderzoek of analyse over of het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat.

Griekenland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Griekenland verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden

beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Griekenland geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. Verzoekende partij beperkt zich namelijk tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en beschouwingen, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de opmerkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waarop ook in het verzoekschrift wordt gewezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

De bewijslast ligt aldus bij de verzoekende partij, die in casu evenwel nalaat zulk bewijs te leveren.

4.3. Zoals aangegeven door het Hof van Justitie, dat daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, zijn de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op goede grond o.a. het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart “De Vluchtelingen worden in Griekenland racistisch benaderd. Bovendien is de economische toestand barslecht.” (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 4). Daarnaast geeft u aan dat u in Griekenland geen specifieke problemen gekend heeft (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5).

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar het voorgaande, doch zij brengt geen concrete en valabele argumenten en elementen bij die het in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers in wezen tot het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar (algemene informatie omtrent) de algemene en door haar als ‘erbarmelijk’ omschreven situatie voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Zij maakt hiermee echter niet in concreto aannemelijk maakt dat de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend ineffectief of ontoereikend zou zijn, noch dat haar situatie in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming kan worden aangemerkt als een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals omschreven in voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Ofschoon zij dit thans op algemene wijze lijkt voor te houden, mogen zulke inspanningen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De uitleg in het verzoekschrift dat “ (...) de informatie die zij over Griekenland had verzameld haar geenszins vertrouwen inspireerde” neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid dergelijke inspanningen konden en mochten worden verwacht. Er wordt immers redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht dat zij als begunstigde van internationale bescherming alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, alsook dat zij dit uitvoerig en omstandig aantoonst. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zowel wat betreft de eventuele gebeurtenissen die haar tijdens haar verblijf als statushouder in Griekenland te beurt zouden zijn gevallen, als wat betreft eventuele initiatieven die zij hierop zou hebben ondernomen om bescherming af te dwingen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift laat gelden dat “Zij geraakte nooit aan een woning, zelf geen tente en heeft voor een collectieve huurwoning meten kiezen die eerder een puin was, dit was in Athene gedurende één week in juni 2020, vlak voor haar vertrek uit Griekenland en haar vlucht naar Rome. Eerder had zij steeds op Chios verbleven in een huurappartement, DVZ P. 31/48 . dat zij eveneens deelde en in shift bewoonde met anderen, zonder enig elementaire behoeften...”, blijkt uit niets en toont verzoekende partij -van wie de verklaringen omtrent het gebrek aan huisvesting aldus zeer sterk uiteenlopen en die effectief eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij in Athene in een collectieve huurwoning verbleef en in Chios in een huurappartement (verklaring DVZ d.d. 29 september 2020, nr. 32)-, niet aan dat zij bij de (bevoegde) Griekse instanties een gebrek aan toegang tot o.a. huisvesting, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zou hebben aangekaart. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zo zij beperkingen ondervond in haar toegang tot de aan haar status verbonden rechten en voordelen, zij zich tot de Griekse autoriteiten heeft gewend en dit zou hebben aangeklaagd.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt bovendien dat Griekenland niet haar eindbestemming was, zo verklaarde ze op de volgende wijze uitdrukkelijk tijdens haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken: “Griekenland was niet mijn eindbestemming. Ik moest een verzoek tot internationale bescherming indienen om zo het land te verlaten en mijn reis verder te zetten naar België.

Asiel aanvragen in België was mijn initiële plan. In Griekenland kende ik Dat begon einde 2017. Geen specifieke problemen.” (Vragenlijst d.d. 25 september 2020, nr. 5). Uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, die Griekenland blijkens haar verklaringen in juni 2020 oftewel een half jaar na haar erkenning als vluchteling heeft verlaten, blijkt geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen.

4.4. Verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift herhaaldelijk op algemene rapporten en artikelen, die zij echter niet op haar eigen persoonlijke situatie betreft en die zij zelf o.a. omschrijft als “ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst”. De door haar bijgebrachte informatie heeft onder meer betrekking op de economische crisis en werkloosheid in Griekenland, de impact van de coronacrisis en covid-19 pandemie op het land, o.a. op het toerisme aldaar en (derhalve) ook de financiële situatie van het land en de gebrekkige gezondheidszorg (die door covid-19 nog meer wordt blootgelegd), alsook op (politieke) misbruiken van en geweld en een groeiende vijandigheid vanwege de Grieken jegens vreemdelingen.

Dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo’n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de (economische) crisis waarmee het land (al jarenlang) af te rekenen heeft, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze (in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie) herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

4.5. Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

4.6. Ofschoon de situatie aan de Turks-Griekse grens ernstige problemen met zich meebrengt voor migranten en vluchtelingen die Griekenland willen binnen geraken, wijst de Raad erop dat de omstandigheden aan de Turks-Griekse grens niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Deze situatie beperkt zich immers tot de Turks-Griekse grens en tot de migranten en vluchtelingen die geen internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland, daar waar aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Om diezelfde reden is de door verzoekende partij aangehaalde argumentatie omtrent de overbevolking en soms schrijnende levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, in welk verband zij wijst op “de veralgemeende situatie in alle Griekse kampen”, evenmin dienstig. Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zou komen. Haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij beschikt er over een internationale beschermingsstatus.

4.7 Verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4.8. De Raad wijst erop dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Elk verzoek om internationale bescherming dient

immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals hier geschiedt.

4.9. Ten overvloede dient er nog op gewezen dat waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “het CGVS helemaal geen rekening houdt met de voor de verzoekende partij haar concrete mogelijkheden om te overleven in Griekenland, rekening houdende met het feit dat de verzoekende partij zwanger is en nadien de last zal hebben van een pasgeboren kind” (sic.), in casu de verzoekende partij een man is en er o.a. van een zwangerschap nooit eerder sprake was. Deze argumentatie betreft dus naar alle waarschijnlijkheid een knip- en plakwerkvergissing en grote slordigheid vanwege verzoekende partij haar raadvrouw die aldus elke ernst ontbeert.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij tijdens het gehoor concreet aangegeven heeft welke problemen zij kende in Griekenland. Zij vervolgt dat zij een aanvullende nota wil neerleggen en dat zij daarnaast wenst te wijzen op de uitspraken van de Nederlandse Raad van State. De verzoekende partij benadrukt dat er geen sprake kan zijn van een vermoeden van interstatelijk vertrouwen ten aanzien van Griekenland nu daar structurele problemen zijn voor de verzoekers om internationale bescherming en zij die dergelijke bescherming hebben gekregen. Zij wijst er tevens op dat zij vanwege de Griekse autoriteiten geenszins steun of bescherming kan verwachten. Zij wijst nog op de coronacrisis en de specifieke economische en sociale problemen in Griekenland. Zij vraagt dan ook een onderzoek ten gronde.

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.2. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen en waarop ook in het verzoekschrift wordt gewezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

De bewijslast ligt aldus bij de verzoekende partij, die in casu evenwel nalaat zulk bewijs te leveren.

4.3. Zoals aangegeven door het Hof van Justitie, dat daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, zijn de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op goede grond o.a. het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart “De Vluchtelingen worden in Griekenland racistisch benaderd. Bovendien is de economische toestand barslecht.” (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 4). Daarnaast geeft u aan dat u in Griekenland geen specifieke problemen gekend heeft (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5).

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar het voorgaande, doch zij brengt geen concrete en valabele argumenten en elementen bij die het in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers in

wezen tot het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar (algemene informatie omtrent) de algemene en door haar als 'erbarmelijk' omschreven situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij maakt hiermee echter niet in concreto aannemelijk maakt dat de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend ineffectief of ontoereikend zou zijn, noch dat haar situatie in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming kan worden aangemerkt als een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals omschreven in voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Ofschoon zij dit thans op algemene wijze lijkt voor te houden, mogen zulke inspanningen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De uitleg in het verzoekschrift dat " (...) de informatie die zij over Griekenland had verzameld haar geenszins vertrouwen inspireerde" neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid dergelijke inspanningen konden en mochten worden verwacht. Er wordt immers redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht dat zij als begunstigde van internationale bescherming alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, alsook dat zij dit uitvoerig en omstandig aantoonst. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zowel wat betreft de eventuele gebeurtenissen die haar tijdens haar verblijf als statushouder in Griekenland te beurt zouden zijn gevallen, als wat betreft eventuele initiatieven die zij hierop zou hebben ondernomen om bescherming af te dwingen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift laat gelden dat "Zij geraakte nooit aan een woning, zelf geen tente en heeft voor een collectieve huurwoning meten kiezen die eerder een puin was, dit was in Athene gedurende één week in juni 2020, vlak voor haar vertrek uit Griekenland en haar vlucht naar Rome. Eerder had zij steeds op Chios verbleven in een huurappartement, DVZ P. 31/48 . dat zij eveneens deelde en in shift bewoonde met anderen, zonder enig elementaire behoeften...", blijkt uit niets en toont verzoekende partij -van wie de verklaringen omtrent het gebrek aan huisvesting aldus zeer sterk uiteenlopen en die effectief eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij in Athene in een collectieve huurwoning verbleef en in Chios in een huurappartement (verklaring DVZ d.d. 29 september 2020, nr. 32)-, niet aan dat zij bij de (bevoegde) Griekse instanties een gebrek aan toegang tot o.a. huisvesting, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zou hebben aangekaart. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zo zij beperkingen ondervond in haar toegang tot de aan haar status verbonden rechten en voordelen, zij zich tot de Griekse autoriteiten heeft gewend en dit zou hebben aangeklaagd.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt bovendien dat Griekenland niet haar eindbestemming was, zo verklaarde ze op de volgende wijze uitdrukkelijk tijdens haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken: "Griekenland was niet mijn eindbestemming. Ik moest een verzoek tot internationale bescherming indienen om zo het land te verlaten en mijn reis verder te zetten naar België. Asiel aanvragen in België was mijn initiële plan. In Griekenland kende ik dat begon einde 2017. Geen specifieke problemen." (Vragenlijst d.d. 25 september 2020, nr. 5). Uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, die Griekenland blijkens haar verklaringen in juni 2020 oftewel een half jaar na haar erkenning als vluchteling heeft verlaten, blijkt geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen.

4.4. Verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift herhaaldelijk op algemene rapporten en artikelen, die zij echter niet op haar eigen persoonlijke situatie betreft en die zij zelf o.a. omschrijft als "ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst". De door haar bijgebrachte informatie heeft onder meer betrekking op de economische crisis en werkloosheid in Griekenland, de impact van de coronacrisis en covid-19 pandemie op het land, o.a. op het toerisme aldaar en (derhalve) ook de financiële situatie van het land en de gebrekkige gezondheidszorg (die door covid-19 nog meer wordt blootgelegd), alsook op (politieke) misbruiken van en geweld en een groeiende vijandigheid vanwege de Grieken jegens vreemdelingen.

Dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de

(economische) crisis waarmee het land (al jarenlang) af te rekenen heeft, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze (in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie) herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft."

De Raad benadrukt dat de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, op zich geenszins voldoende is om aan te tonen dat de verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/geleverd, waarin de verzoekende partij, zoals blijkt uit voormelde gronden van de beschikking, niet slaagt. Evenmin slaagt zij hierin door haar betoog ter terechtzitting of door het neerleggen van en het verwijzen naar (de algemene informatie/commentaar en rechtspraak gevoegd bij) de aanvullende nota.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij tijdens het gehoor concreet aangegeven heeft welke problemen zij kende in Griekenland, doch zij concretiseert haar betoog op generlei wijze, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de algemene verwijzing ter terechtzitting naar de coronacrisis en de specifieke economische en sociale problemen in Griekenland. De verzoekende partij geeft weliswaar aan het niet eens te zijn, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen.

Verder wijst de Raad erop dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en de socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten - de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals de verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen. De Raad beklemtoont dat dergelijke landeninformatie, zoals die door de verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De verzoekende partij dient dit *in concreto* aan te tonen, doch blijft hier, zoals reeds hoger uiteengezet, in gebreke. De Raad benadrukt nog, o.a. waar in de bijgebrachte aanvullende nota naar buitenlandse rechtspraak wordt verwezen, dat elk dossier op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier geschiedt.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS